

Antidogma - Dél-Afrika: a multikulturális pokol tornáca

2019 május 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Elképeszt? történet...

Ha mindez nem lenne elég, Dél-Afrika abban is látványos kudarcot vallott, amiben a leginkább példamutatónak kellett volna lennie.

Áprilisban volt 25 éve annak, hogy a Dél-afrikai Köztársaságban megtartott „egy f? = egy szavazat” választások eredményeként a feketék átvették az ország irányítását, és a fehérek által uralt apartheid rendszer végével a multikulturális demokráciának tejjel-mézzel folyó Kánaánná kellett volna változtatnia az országot. Legalábbis elvileg. Gyakorlatilag azonban némileg másként alakultak a dolgok. Ki hitte volna? E tekintetben a számok magukért beszélnek. A munkanélküliségi ráta hivatalosan 27,7 százalékos (a tényleges minimum 40 százalékos), a fiatal korosztály (17–34 évesek) körében hivatalosan is 38,8 százalékos. Az utóbbi évtizedben a GDP szabadesésbe került (tavaly alig 0,8 százalékos növekedéssel), holott 7 százalékos növekedési rátára lenne szükség több évtizeden át, csupán a szegénység stabilizálásához. Tavaly az ország gazdasága technikai recesszióba süllyedt. A fekete népesség legszegényebb szegmensének átlagjövedelme körülbelül a felére olvadt ahhoz képest, amekkora a fehér uralom alatt volt. Minden harmadik dél-afrikai szociális segélyb?l él. A továbbra is a fehérek által m?ködtetett mez?gazdaság kivételével a dél-afrikai gazdaság összes többi ágazata hanyatlik vagy cs?dbe jutott, kezdve a textil- és ruházati iparral, amely nem bírta a versenyt a kínai importtal. Ami a gépgyártást illeti, amelynek köszönhet?en a Dél-afrikai Köztársaság a nemzetközi bojkott ellenére a fekete kontinensen egyedüliként lényegében önellátó volt feldolgozóipari gépekben és ipari berendezésekben, mára alig marad bel?le valami. Még a GDP egytizedét adó és az aktív népesség 8 százalékát foglalkoztató bányaipar is hanyatlik, és a fekete hatalomátvétel óta 300 ezer dolgozóját vesztette el az új vezetés hozzá nem értése, korrupciója és a rettenetes szociális viszonyok következtében. Nem beszélve a vágtató b?nözési hullámról, amely Dél-Afrikát a világ egyik legveszélyesebb országává teszi.

Ezzel a progresszív jelennel szemben kockáztassunk meg egy reakciós visszatekintést a múltba. Amikor 1994-ben a fehér uralom sírásójaként *Frederik de Klerk* átjátszotta a hatalmat *Nelson Mandelának*, aki azt fegyverrel képtelen volt megszerezni, a földrész vezet? gazdaságát hagyományozta ez utóbbi pártjára, az Afrikai Nemzeti Kongresszusra (ANC): a fejlett nyugati országokéval versenyz? kommunikációs és szállítási infrastruktúrát, modern és virágzó pénzügyi szektort, energetikai függetlenséget, változatos ipart, magas színvonalú technikai kapacitást és üt?képes hadsereget. Alig szabadult meg azonban a „faji elnyomástól”, az új Dél-Afrika azon nyomban a predátor ANC zsákmányává vált, amelynek káderei egymással versengtek az ország kifosztásában, pártprogramként a korábbi marxista lózungot neoliberális maszlaggal helyettesítve. Amikor végül egy bels? pártpuccs eredményeként a korrupció karikatúrájának számító *Zuma* elnök helyébe *Ramaphosa* alelnök került, a nyugati média el?re ivott a medve b?rére: halleluja, ezentúl minden rendben lesz, és a „maffiózó” Zumának az „erényes” Ramaphosára való lecserélésével a „szivárványnemzet” ismét a „puritán” Mandela szellemiségét fogja követni. Valójában azonban minden maradt a régiben, és az a tény, hogy egy zulu helyébe egy venda lépett, semmit sem változtatott meg az országban. Az egykori bányászszakszervezeti vezet?b?l elnökként a nyugati bányavállalatok bábjává vált Ramaphosa az övéi iránti szociális érzékenységét sutba dobva kolosszális magánvagyont harácsolt össze magának, a kormánypárt *Julius Malema* vezette radikális szárnyának kritikájára válaszul pedig el?vette az ANC faji kártyáját, ideális b?nbakként szokás szerint a fehér farmereket téve felel?ssé az ország növekv? gazdasági és szociális problémáiért. Maga Malema állapította meg, hogy Dél-Afrikában a helyzet ma rosszabb, mint az apartheid alatt volt, csupán annyi változott, hogy egy fehér kormány helyébe egy fekete lépett. Azt persze elmulasztotta hozzátenni, hogy 1994 el?tt a feketék nem haltak éhen, ingyenes oktatásban és orvosi ellátásban részesültek, az elektromos hálózat kifogástalanul m?ködött, a vízhiány ismeretlen volt, a rend?rség pedig tette a dolgát. Mindez azonban már a múlté. 25 év alatt Mandela mozgalma általános káoszba, társadalmi depresszióba és gazdasági hanyatlásba vezette Dél-Afrikát, amely annak ellenére, hogy ? els?sorban a maradék fehérek iparkodásának eredményeként ? továbbra is az egész földrész GDP-jének egynegyedét adja, a Világbank szerint mára az öt legkevésbé hatékonyan teljesít? afrikai ország egyike (a Comore-szigetek, Madagaszkár, Szudán és Szváziföld társaságában). Ezt a valaha virágzó országot tehát az alig negyed évszázados fekete hatalom egy harmadik világbeli „sz..rfészekké” (*Trump* dixit) változtatta.

Ha mindez nem lenne elég, Dél-Afrika abban is látványos kudarcot vallott, amiben a leginkább példamutatónak kellett volna lennie: a rasszok békés egymás mellett élésében, a rasszizmus és a faji megkülönböztetés minden formájának felszámolásában az állítólagos „szivárványnemzet” utópiájához híven. Márpedig az új Dél-Afrikában nemcsak a gyászos múlt tipikus relikviáinak számító fehérek, hanem a fényes jöv? ideális embertípusát megtestesít? félvérek (coloured) is úgy érzik, hogy a társadalom peremére szorultak. *„A (feketék) azt mondják, hogy mi semmik vagyunk. Korcsok. Se fehérek, se feketék”,* panaszkodik egyikük. *„A feketéké minden lehet?ség”,* kontrázza egy másik. *„Sokkal kényelmesebben éltünk az apartheid alatt. Elláttak minket iskolai csomaggal, benne az összes íróeszközzel. Dajkáink voltak az iskolákban. Rend volt, és fegyelem. Az apartheid*

kormány gondoskodott az oktatásról, az egészségr?l, a lakhatásról. Ez a kormány nem tör?dik velünk. Jobban szeretem az apartheidet." („First we were not white enough, now we're not black enough": South Africa's „coloured" community say they „preferred" apartheid as they tell of being marginalised like „forgotten sheep", dailymail.co.uk, 2019. április 26.) Íme, a kultúrmarxista társadalommérnökség Európa számára ajánlott társadalmi modelljének drasztikus valósága.

Gazdag István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló